

Suden katse

Nora
♡♡ Niemi

Suden katse

Nora
♡♡ Niemi

 SAGA
EGMONT

Nora Niemi

Suden katse

SAGA Egmont

Suden katse

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2017, 2022 Nora Niemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728247822

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Ikuisesti toisten varjossa

Tietokone kaatui juuri, kun Annu oli saanut tekstigrafikat paikoilleen.

- Ei voi olla todellista, Annu puuskahti ja löi molemmin käsin näppäimistöä. - Ei, ei, ei, älä tee tätä minulle nyt, senkin vanha rakkine, hän vaikersi ja yritti saada konetta heräämään henkiin, mutta sininen virheruutu kertoi hänelle kaiken tarvittavan. Edellisen tallennuksen jälkeen kaikki muutokset olivat kadonneet taivaan tuuliin.

- Tämäkin vielä, Annu huokasi ja vilkaisi hätäisesti kelloa ennen kuin sammutti koneen väkisin ja odotteli sitten hetken, ennen kuin uskalsi käynnistää sen uudelleen. Jos hän oikoisi vähän mutkia, oli vielä teoriassa mahdollista saada juttu editoitua ennen viiden uutisia.

Annu oli työskennellyt uutisten aluetoimituksessa kohta kaksi vuotta, ja teki juttuja niin radioon kuin televisioonkin. Lisäksi kaikesta uutisoidusta naputeltiin ainakin pääkohdat nettiin, joten tekemisen puutetta ei ollut koskaan. Kiire painoi aina niskassa, ja jos joskus sattui käymään niin ihmeellisesti, että haastateltavat olivat ajoissa ja kaikki muu toimi, vähintäänkin tekniikka petti viime hetkillä. Juttu, jotta Annu yritti parhaillaan saada editoitua, oli pieni pätkä paikallisen alakoulun homeongelmista, ja uutispäällikkö Kaltio oli luvannut Annulle, että jos hän saisi jutun valmiiksi ajoissa, se menisi valtakunnan uutisiin. Ongelma oli siinä, että valmis pätkä piti saada siirrettyä yhteiselle serverille tiettyyn kellonlyömään mennessä, jotta se voitaisiin ajaa lähetykseen. Annulla oli aikaa tasan

kolmetoista minuuttia, ja kone raksutti edelleen tuskaisen hidasta uudelleen käynnistystään.

Annu pyyhkäisi ylähuulelleen kohonneet hikipisarot pois ja keskittyi. Hänen piti saada äänentasoitusta ja lisättyä kuvituskuva koulun pihalta hännäksi jutun loppuun. Se ei ollut paljon, ja hän ehtisi kyllä, jos kone vain suostuisi toimimaan. Hän pystyi pitämään päänsä kylmänä kovassakin paineessa ja keskittymään siihen, mikä oli tärkeintä. Kun hän viimeinkin pääsi tekemään kunnan jutun valtakunnalliseen televisiolähetykseen, hän halusi, että se olisi täydellinen. Editointiohjelma käynnistyi tuskallisen hitaasti, mutta kun se avautui ruudulle, Annu näki että vain pari viimeistä leikkaussaumaa, jotka hän oli ehtinyt hioa, olivat palautuneet alkutekijöihinsä. Suurin osa hänen työstään oli tallessa. Hän ehtisi vielä.

- Annu, Kaltio rykäisi editointihuoneen ovelta.

- Voitko odottaa ihan sekunnin, tämä on käytännössä ulosajoa vaille valmis, Annu sanoi, eikä nostanut katsettaan näyttöruudulta.

- Ai sinä painat sitä koulujuttua vielä, kuule ota ihan rauhassa, ei sillä ole kiirettä, Kaltio sanoi hyväntuulisesti. Annu jähmettyi paikalleen ja kääntyi ärtyneenä uutispöydän puoleen.

- Tämä piti saada puoleen mennessä serverille, hän henkäisi, mutta huomasi myös kuinka vanhemman miehen ilme muuttui nopeasti vaivautuneeksi.

- Minä taisin vissiin unohtaa sanoa, että se jää huomiseen lähetykseen, jos siinä on vielä tilaa, Kaltio sanoi ja hymyili Annulle osaaottavasti.

- Huomiseen? Senkö takia minä olen juossut täällä paniikissa paikasta toiseen? Pete sanoi, että tämä tulee tänään ulos, ja että se pitää saada Pasilaan viimeistään

viideksi! Annu tiuskaisi vihaisena. Hän oli kiirehtinyt hullun lailla ja ihan turhaan.

- Näin tämä menee, kyllä sinä tiedät. Peten juttu vanhustenhoidosta menee nyt etusijalle, ja se venyi minuutilla. Niillä oli joku toinen aluejuttu myös, joka oli pakko saada tänään ulos. Ei voi mitään, Kaltio sanoi ja kohautti olkapäitään. Annu kihisi kiukusta, mutta puri kiltisti huultaan eikä sanonut mitään.

- Ensi kerralla sitten, Kaltio sanoi ja kääntyi pois.

- Hei, Annu huusi hänen peräänsä. - Lupaatko, että saan huomenna hoitaa ykkösjutun? Annat sen minulle, etkä ota mitään yleistä ideakilpailua?

- Toki, Kaltio sanoi ja virnisti, ennen kuin jatkoi: - Siis jos sinulla on tarpeeksi hyvä idea, mies lisäsi ja häipyi sitten kahvihuoneen suuntaan.

Annu huokasi ja nojasi työtuolissaan taaksepäin. Jälleen kerran Pete oli vienyt tilaisuuden hänen nenänsä edestä. Mies oli pirun hyvä työssään, mutta joskus hänen tapansa oikoa mutkissa ärsytti Annua niin, että hänen teki mieli heittää koko miestä mikkitelineellä. Pete oli aseman tähtitoimittaja, eikä ihan täysin ansiotta, mutta Annu aikoi vakaasti nousta hänen ohitseensa. Annu teki työssään tasaista laatua ja hoiti kaikki juttunsa kunnialla, olivat ne sitten ohikulkijoiden haastatteluja bussiaikataulujen muutoksista tai kaupunginhallituksen skandaalien uutisointia, kun taas Pete poimi vain rusinat pullasta ja teki vain sellaisia juttuja, joiden tiesi tuovan hänelle mainetta. Annu oli kuitenkin vakaasti päättänyt, että hän tekisi vielä toimituksen isoimman skuupin ja Pete saisi katsella vierestä, kun häntä kuljetettaisiin limusiinilla vastaanottamaan kansallista lehdistöpalkintoa. Se oli vain ajan kysymys, Annu ajatteli. Kunhan hän vain keksisi tarpeeksi ison jutun.

Annu oli pienestä pitäen halunnut olla toimittaja, ja kun hän oli opintojensa työharjoittelun kautta saanut jalkansa aluetoimituksen oven väliin, hän oli ajatellut, että loppu olisi historiaa. Hän oli hyvä työssään ja myös pomot tiesivät sen, mutta uutistyoössä mitään ei saanut ilmaiseksi. Annu oli suunnitellut, että hän hankkisi kokemusta ja ammattitaitoa aluetoimituksessa, ja kun vain saisi tilaisuuden, hän tekisi vaikutuksen valtakunnallisiin pomoihin ja saisi kenties mahdollisuuden näyttää kykynsä isossa toimituksessa Pasilassa. Hän oli laittanut elämässään kaiken muun tauolle ja keskittynyt vain työhönsä, mutta hänen pitäisi selvästi nostaa panoksia, jos hän aikoi päästä Peten ohi paikallistoimituksesta maailmalle.

Seuraava päivä ei kuitenkaan alkanut yhtään edellistä paremmin. Pete oli tullut jo seitsemään töihin ja tuli jalustakassi olalla Annua vastaan toimituksen rappusissa.

- Moro, hän sanoi ja virnisti iloisesti niin että hänen ruskeiden silmiensä nurkat menivät seksikkäästi ryppyyn. Miten kukaan onnistui näyttämään noin hyvältä jo ennen kahdeksaa aamulla, Annu mietti. Hän pyyhkäisi vaistomaisesti omia silmänurkkiaan, joista tuntui edelleen karisevan unihiekkaa.

- Mihinkäs sinä nyt jo kiirehdit, eikö meillä ala aamupalaveri ihan kohta? Annu kysyi. Peten virnistys levisi entisestään.

- Niin teillä alkaakin, mutta minä lähden keikalle, Pete sanoi ilmiselvästi itseensä tyytyväisenä.

- Mihin keikalle? Annu kysyi. Hän tunsi, kuinka ärtymyksen kitkerä maku alkoi nousta hänen kurkkuunsa.

- Katso sitten iltautisista, Pete sanoi ja katosi toimituksen ulko-ovesta kadulle. Annu palasi muutaman rappusen takaisin alas ja näki, kuinka Pete kipusi toiselle puolelle katua pysäköidyn linkkiauton rattiin.

- Se pirulainen, Annu mutisi itsekseen ja alkoi raahautua rappusia takaisin kohti toimitusta. - Se mokoma roisto aikoo tehdä suoraa lähetystä jostain, hän mumisi itsekseen ja puuskutti portaat ylös kiukun siivittämällä vauhdilla.

- Kaltio! Annu huusi ensimmäiseksi kun sai takin yltään. Uutispäällikkö puikkasi päänsä esiin editointihuoneen ovelta.

- Huomenta, Annu. Näitkö, lähtikö Pete jo? Olisi voinut ottaa sen uuden 4K-kameran mukaansa, mutta jos hän ehti jo...

- Meni jo, Annu sanoi pahantuulisesti. - Mitä täällä tapahtuu?

- Pete sattui olemaan aamulla paikalla, kun tuli ensitieto Jokelaisen rehutehtaan palosta, uutispäällikkö sanoi. - Hän lähti nyt paikan päälle, ja saatiin juuri leikattua kasin uutisiin palomestarin puhelinhaastattelu, jonka Pete teki heti seitsemältä. On se mies uskomattoman tehokas, Kaltio huokaisi ihastuneena, ja Annu tunsi, kuinka höyryä alkoi nousta hänen korvistaan. Hänen teki mieli sanoa, että Kaltio oli luvannut hänelle päivän pääjutun, mutta hän tiesi että mitään ei enää ollut tehtävissä.

Annu kuunteli happamana ovensuussa, kun Kaltio ajoi Peten tekemän puhelinhaastattelun lähetykseen. Annun oli pakko myöntää itselleen, että Peten juttu oli todella hyvä. Pete oli ollut oikeassa paikassa oikeaan aikaan, ja kaapannut pääjutun itselleen. Utismaailmassa ei kysytty, kuka oli paras, vaan kuka oli ensimmäinen.

- Noin, Kaltio sanoi ja nojautui tuolissaan taaksepäin, kun mikrofonit oli suljettu ja lähetykseen meni musiikkia soittolistalta. - Mitäs me keksitään sinulle tälle päivää? Menetkö tekemään torigalluppia? Kaltio kysyi ja rapsutteli harventuvaa tukkaansa.

Annun huokasi. Unelmat suurista journalistisista teosta saivat odottaa vielä ainakin yhden päivän.

- Joo, katsotaan jotain. Minä haen kahvia ja mietin jonkun ajankohtaisen jutun, Annu sanoi Kaltiolle. Aina silloin tällöin Annu teki henkilöjutun jostain uutisarvoltaan pienestä asiasta, ja hän piti sen tyyppisistä jutuista. Pete ei koskenut niihin pitkällä tikullakaan, mutta aina silloin tällöin toimitukseen tuli juttuaihe kylän isoimmasta perunanmukulasta tai päiväkodin käpylehmäpäivästä. Ja vaikka Annu janoi todellisia uutisia, sellaisia isoja skuppeja, jotka muuttaisivat maailmaa, hän teki kiltisti myös mainearvoltaan pienemmät jutut, koska se oli osa hänen työtään.

Aina se ei kuitenkaan ollut helppoa. Iltapäivällä Annu istui kelailemassa videomateriaalia edestakaisin leikkauspöydässä ja nojasi päätään kyllästyneenä käsiinsä. Hänen haastattelemansa maanviljelijä, joka oli sattunut löytämään pelloltaan viikinkiaikaisen hopearahan, ei saanut yhtä järjellistä lausetta suustaan. Editointiohjelman ruudulla pyörivä klippi oli lohdutonta katsottavaa. Mies aloitti yhden lauseen, muisti sitten välissä yhtäkkiä jotain ihan muuta ja jatkoi hetken kuluttua taas aloittamastaan asiasta. Jos Annu ei leikkaisi sana kerrallaan hänen puhettaan kokoon, katsojat eivät saisi miehen horinasta mitään tolkkua. Onneksi sentään tällä jutulla ei ollut kiire, Annu huokasi mielessään, ja ajatteli että voisi spiikata koko homman itse ja käyttää sitten vain muutaman sanan mittaisen kommentin haastateltavalta. Väsyneenä hän nojasi otsansa hetkeksi työpöydän viileää pintaa vasten ja sulki silmänsä.

- Moi, kuului pehmeä kuiskaus aivan hänen vierestään ja Annu sätkähti pystyy niin että oli huitaista kahvikuppinsa

alas pöydänkulmalta. Pete kosketti hänen olkapäätään, jotta nainen olisi tajunnut rauhoittua.

- Ihan iisisti, minä se vain olen. Sinä sitten vedät lonkkaa täällä kesken työpäivää, Pete hymähti ja katsoi Annua kulmiensa alta virnistäen.

- En minä mitään lonkkaa vedä, vähän lepuutin silmiäni ja kerään ajatuksiani. Helppohan sinun on sanoa. Koittaisit tehdä juttua näistä aiheista, mitä minulle jää, niin tietäisit millaista tuskaa se voi olla, Annu tuhahti.

Pete vain hymyili ja katseli Annua pää kallellaan. Hän oli saanut oman juttunsa valmiiksi hyvissä ajoin ja oli sen jälkeen patsastellut toimituksessa henkseleitään paukutellen kuin mikäkin Erkki Toivanen. Annua ärsytti. Jos hän olisi saanut samanlaisen tilaisuuden, olisi hänkin voinut esittää tähtitoimittajaa.

- Oliko sinulla jotain asiaa? Annu kysyi lopulta Peteltä, joka ei sanonut mitään mutta ei myöskään tehnyt elettäkään lähteäkseen editointihuoneesta.

- Ei varsinaisesti. Halusin vain tulla katsomaan, miten pärjät. Tiedät varmaan, että voit koska tahansa kysyä minulta neuvoa, jos tarvitset apua jonkun jutun kanssa, Pete sanoi ja nojautui lähemmäs Annua.

- Neuvoa? Annu tokaisi, koska ei tiennyt, mitä olisi miehen sanoihin vastannut. Hän ei ollut ihan varma, oliko Peten tarkoitus härnätä häntä, vai oliko hän ihan tosissaan, mikä oli oikeastaan vielä enemmän loukkaavaa. Annu ei tarvinnut Peten eikä kenenkään muunkaan apua, hän kyllä osasi hommansa.

- Joo. Ihan missä asiassa vain, Pete sanoi pehmeästi ja siirsi tuoliaan edelleen lähemmäs Annua. Vai niin, Annu ajatteli, kun tajusi mitä peliä mies pelasi. Peten ruskeiden silmien katse oli utelias ja rohkea. Annulle tuli yhtäkkiä kuuma, ja hän siirsi vaistomaisesti omaa tuoliaan taaksepäin. Pete oli tunnettu siitä, että hän yritti kaikkia

toimituksen naisia ja vastoin yleistä odotusta myös useimmiten onnistui yrityksessään. Aikaisemmin Annu oli pitänyt sitä naurettavana, kuka nyt vapaaehtoisesti suostuisi sellaisen Auervaaran lähentelyihin, jonka temput kaikki tunsivat? Mutta nyt, kun Pete katsoi häntä koiranpennun silmillään ja pyyhkäisi täydellisesti muotoiltuja, valtakunnalliseen televisiolähetykseen sopivia hiuksiaan taaksepäin, Annu alkoi ymmärtää mistä oli kysymys. Mies oli todella hurmaava, ja se, että kaikki tiesivät millainen naistenmies hän oli, teki hänen lähentymisyriksistään jotenkin rehellisiä ja avoimia. Hän teki hyvin selväksi, mitä oli tarjolla, ja olisi vastaanottajan vastuulla päättää, kuinka siihen suhtautuisi.

- Annu, tule katsomaan, teknikko Ville huusi ovensuusta, mutta huomasi vasta sitten että Annu ei ollut editissä yksin, vaan Pete istui hänen vieressään, lähempänä kuin olisi ollut korrektia. Ville räpäytti silmiään, katsoi heitä molempia hetken aikaa sanaakaan sanomatta, mutta kohautti lopulta hädin tuskin havaittavasti olkapäitään ja jatkoi:

- Tulkaa katsomaan. Me haettiin Veikolle yllätys, Ville sanoi ovensuusta ja kääntyi mennäkseen ovensuusta kohti kahvihuonetta. Sitten hän kuitenkin vielä virnisti ja pisti päänsä takaisin sisään editointihuoneeseen. - Ihan totta, te ette halua missata tätä.

Annu pyöräytti silmiään, mutta nousi kuitenkin tuolistaan ja seurasi Villeä, osittain siksi että hän oli helpottunut päästessään pois Peten pistävän katseen alta. Pete ei sanonut mitään, mutta tuli hänen perässään toimituksen kahvihuoneeseen. Pöydän päässä istui hämmentyneen näköinen Veikko, jota suurin osa toimituksen väestä kutsui yksinkertaisesti luontoradiomieheksi. Veikko oli toimittajien vanhaa koulukuntaa, ja hän teki juttuja vain aiheista, jotka

kiinnostivat häntä itseään. Niitä olivat esimerkiksi hanhien syysmuutto, karhujen herääminen talviunilta ja muurahaisten sielunelämä. Hän uskoi vakaasti tiedonvälitykseen eikä yleisön kosiskeluun, ja oli sitä mieltä että jokaisen suomalaisen velvollisuus oli erottaa toisistaan laulu- ja kyhmyjoutsen.

Keittiön pöydän ympärille oli kerääntynyt koko joukko toimittajia ja harjoittelijoita. Kaikki seurasivat vanhaa miestä silmä kovana. Annu ajatteli ensin, että mahtoiko Veikolla olla syntymäpäivä, mutta sitten hän haistoi ilmassa tuoksun, josta oli vaikea erehtyä: rasvainen, juuri grilliltä haettu kebab.

- Ole hyvä, Veikko, Ville sanoi naama loistaen ja sysäsi miehen eteen styroksipakkauksen.

- Jaahas, vai niin, vanhempi mies sanoi ja siirteli eteensä saamansa annoksen aineksia epäluuloisesti haarukallaan. - Miksi tässä käristyksen päällä on jotain soossia? Hän lopulta kysyi.

- Se on kebab, Veikko. Kokeile, niin voit yllättyä, Ville naureskeli, ja muut hymähtivät iloisesti. Vaikka Annu oli tottunut siihen, että toimituksessa tehtiin jos jonkinlaista jäynää, oli tämä piiritys hänen mielestään vähintäänkin erikoista. Miksi kummassa kaikki halusivat nähdä, kun Veikko syö kebabia?

- Veikko ei ole koskaan maistanut kebabia, Pete kuiskasi Annun korvaan niin läheltä, että Annu tunsu hänen lämpimän hengityksen ihollaan ja hätkähti.

- Voitko kuvitella? Pizzaa se on kuulemma syönyt kerran, kun oli Italiassa lomalla ja loppuviikosta vaimo hermostui ja sanoi, että nyt loppuu se omien ruisleipien puputtaminen, Pete jatkoi.

- Mutta miksi ihmeessä tällainen piiritys? Kai sitä nyt ihminen saa syödä mitä itse haluaa? Annu suhahti takaisin Peten korvaan. Mies nojautui lähemmäs häntä niin että Annu tunsu miedon partaveden tuoksun ja värähti.

- Saa saa, mutta onhan tämä nyt mielenkiintoista. Se on aina jännää, kun joku tekee jotain sellaista, mihin ei olisi koskaan uskonut ryhtyvän, Pete lisäsi ja vilkaisi Annua kulmiensa alta. Katseeseen kätkeytyi piiloviesti, jota oli vaikea olla huomaamatta. Annu kietaisi käsivartensa puuskaan rinnalleen eikä kommentoinut Peten sanoja mitenkään.

- Tällaistaako nuoriso nykyään sitten syö? Veikko kysyi epäluuloisena ja siirteli kebablihaa astiassaan.

- Tätä, ja thaimaalaista street foodia ja sushia, Ville vastasi virnistäen.

- Sushia juokshee tunthurissa, Veikko tuhahti ja tarttui haarukkaansa. - Mutta kai sitä kokeilla voi, ruoka on ruokaa kuitenkin, hän sanoi ja maistoi annostaan. Yleisö kahvihuoneessa pidätti melkein hengitystään, ja lopulta, kun Veikko oli saanut ensimmäisen haarukallisen pureskeltua, hän totesi omaan vähäeleiseen tyyliinsä:

- Ei tästä oikein voi sanoa, onko tämä lihaa ollenkaan, kun on niin paljon maustetta.

- Heeei, hyvä Veikko! yleisö hurrasi ja Ville taputti häntä reippaasti olkapäälle. - Yhtä kokemusta rikkaampana taas, vai mitä Veikko?

Vanhempi mies kohautti olkapäitään ja jatkoi syömistään. Kun näytös oli ohi, ja muut vähitellen hajaantuivat takaisin työpisteilleen, Annu otti tiskikaapista mukin ja kaatoi itselleen kupillisen pohjaan palanutta kahvia. Sitten hän istahti hetkeksi Veikon viereen pöydän ääreen, maistoi kupistaan ja irvisti.